

1. KORINTHUSI LEVÉL 9-10.

Lapozzunk Bibliánkban Pálnak a korinthusiakhoz írt első levelében a 9. fejezethez.

„Sok dolog van, amit megtehetnék, de mégsem teszem meg, mégpedig azért, hogy ne botránkoztassam meg a gyengébb testvéreimet. Nem akarom ugyanis az én szabadságommal tönkretenni az ő kapcsolatát Istennel.” Pál tulajdonképpen ezt mondja a korinthusiaknak írt levelében, és arra figyelmezteti őket, hogy óvatosan bánjanak saját szabadságukkal Krisztusban. Szabadságukban ne tegyenek olyat, amivel megbotránkoztatnák erőtlenebb testvérüket.

Ahogy Pál továbbviszi ezt a fonalat, saját életéből is felhoz egy példát. Arról ír, hogy apostolként sok követelése lehetne, amelyekkel azonban nem akar élni pont azért, hogy nehogy megbotránkoztasson valakit. A 9. fejezetben tehát Pál kitér az apostolként őt megillető jogokra, de csak azért, hogy a saját életén szemléltesse, hogyan is lehet a gyakorlatban megvalósítani mindazt, amiről a 8. fejezetben a korinthusiaknak írt. Miről is van szó? Arról, hogy ugyan Krisztusban szabadok vagyunk nagyon sok mindenre és vannak bizonyos jogaink, de nem mindig bölcs dolog élnünk ezen jogainkkal vagy a bennünket megillető szabadsággal, főleg ha ezzel valaki másnak rosszat teszünk és megbotránkoztatjuk.

Pál tehát azt mondja, hogy őt a szeretet törvénye irányítja - a testvérei iránti szeretet és kiváltképpen az Úrban erőtlenebb testvérei iránti szeretet. Arra törekszik, hogy őket meg ne botránkoztassa. A szeretet törvénye szerint igyekszik tehát élni, nem pedig aszerint, hogy milyen jogokkal rendelkeznek és mire van szabadsága.

1. Korintus 9,1: *Nem vagyok szabad? Nem vagyok apostol? - kérdezi Pál. Nem láttam Jézust, a mi Urunkat? Nem az én munkám eredménye vagytok-e ti az Úrban?*

Pál itt az ő apostol voltának egyik jelét említi, mégpedig azt, hogy látta Jézust, a mi Urunkat. Ahhoz, hogy valaki apostolnak hívhassa magát a korai egyház időszakában, bizonyos feltételeknek meg kellett felelnie. Ezek közül az egyik az volt, hogy az apostolok Jézus Krisztus feltámadásának szemtanúi kellett, hogy legyenek. Ma is akadnak olyanok, akik az emberek körében szeretnének apostoli tekintélyre szert tenni. Viszont az Újszövetség fényében erre ma elvileg nincs lehetőség, mert a korai egyház időszakában ahhoz, hogy valaki apostolnak nevezhesse magát - mint ahogy előbb említettem -, a saját szemével kellett látnia a feltámadott

Jézus Krisztust, vagyis szemtanú volt.

Pál ezen kívül még egy bizonyítékot felhoz apostoli mivoltára, ez pedig az, hogy megváltozott a korinthusiak élete. Azt írja:

2. Ha másoknak nem volnék is apostola, nektek bizony az vagyok, mert apostolságom pecsétje ti vagytok az Úrban.

„Ti vagytok az én szolgálatomnak a bizonyítéka és a gyümölcse, ti, akik az Úrban vagytok” - mondja Pál a korinthusiaknak.

3. Ez az én védekezésem azokkal szemben, akik engem bírálgatnak.

A görög eredetiben itt bizonyos jogi kifejezéseket használ Pál. Korábban említettük, hogy egyesek a gyülekezetben elkezdtek mondogatni, hogy én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé, én pedig Krisztusé. Ezt látjuk az első fejezetben. Úgy tűnik, hogy ez a megosztás odáig fajult, hogy egyesek kezdték egyre komolyabban megkérdőjelezni Pál apostol voltát. Pál nem hiába kezdi úgy a korinthusiakhoz írt első levelét az első fejezet első versében, hogy: „Pál, Krisztus Jézusnak Isten akaratából elhívott apostola.” Kihangsúlyozza, hogy ő Isten akaratából, nem pedig az emberek akaratából lett apostol. Egyesek azonban megkérdőjelezték Pál apostoli mivoltát, ezért írja Pál a hármaskörben, hogy „ez az én védekezésem azokkal szemben, akik engem bírálgatnak.”

4. Vajon nincs-e szabadságunk arra, hogy együnk és igyunk?

5. Nincs-e szabadságunk arra, hogy keresztyén feleségünket magunkkal vigyünk, mint a többi apostol, meg az Úr testvérei és Kéfás?

6. Vagy csak nekem és Barnabásnak nincs szabadságunk arra, hogy ne dolgozzunk?

Apostolként szabadok vagyunk arra, hogy ne dolgozzunk, mondja Pál. Annak ugyanis, aki az evangéliumot hirdeti, minden joga meg van arra, hogy ebből éljen.

7. Ki katonáskodott valaha is a saját zsoldján?

Hiszen amikor az ember háborúba indul, akkor nem neki kell megvennie a saját

fegyverét, a töltényeket, a bakancsot és a felszereléseket. Ha beállsz a hadseregbe szolgálni, ezekkel ellátnak téged, nem kell megvásárolnod a saját vadászrepülődet. Ezért mondja Pál a 7. versben, hogy:

7. Ki katonáskodott valaha is a saját zsoldján? Ki ültet szőlőt úgy, hogy nem eszik a terméséből? Vagy ki az, aki nyáját legeltet, és nem iszik a nyáj tejéből?

8. Vajon csak emberi módon mondom-e ezeket, vagy nem ugyanezt mondja-e a törvény is?

Pál itt a 8-as versben a következőket kérdezi: „Vajon mindezt én találtam ki, vagy az Ige is megerősíti azt, amit állítok?

9. Mert Mózes törvényében meg van írva: „A nyomtató ökör száját ne kösd be.” Vajon az ökörről, gondoskodik-e így az Isten?

Egy fontos törvény volt, hogy a nyomtató ökör száját nem kötötték be, hogy munka közben mintegy nassolhasson, hiszen nagyon keményen dolgozott. És Pál hozzáteszi, hogy „Vajon az ökörről gondoskodik-e így Isten?” Ezzel tulajdonképpen azt akarja kérdezni, hogy „Az ökörről vajon jobban gondoskodik az Isten, mint rólatok?” Pál tehát egy ószövetségi példát hoz fel, amellyel szemlélteti a korinthusiaknak, hogy a szolgának, ugyanúgy, mint az ökörnek, jogában áll a föld terméséből ennie.

10. Nem teljes egészében értünk mondja ezt? Bizony, értünk íratott meg, hogy aki szánt, reménységgel kell szántania, és aki csépel, azzal a reménységgel csépeljen, hogy részesedik a termésből.

11. Ha mi nektek a lelki javakat vetettük, nagy dolog-e az, ha földi javaitokból fogunk aratni?

12. Ha mások részesedhetnek ezekből, miért nem inkább mi? De mi nem éltünk ezzel a szabadsággal, hanem mindent elviselünk, hogy semmi akadályt ne gördítsünk a Krisztus evangéliuma elé.

Pál most megint a jogairól beszél, arról, hogy mire lenne elvileg szabadsága. Rámutat arra, hogy apostolként - mint aki ott szolgált a korinthusi gyülekezetben, tanította nekik az Igét

és lelki táplálékkal látta el őket - minden joga meg volt arra, hogy a korinthusiak támogatását élvezze. Minden joga meg volt arra apostolként, hogy anyagi támogatást fogadjon el a korinthusiaktól. Pál azonban mégis azt mondja, hogy „Nem éltem ezzel a szabadsággal, hogy semmi akadályt ne gördítsek a Krisztus evangéliuma elé.”

13. Nem tudjátok, hogy akik a templomi szolgálatokat végzik, a szent helyből származó eledellel élnek, és akik az oltár körül forgolódnak, az oltárra vitt adományokból részesednek?

A pap, aki a templomi szolgálatot végezte, mindig kapott egy részt az áldozatként bemutatott húsból és minden másból is, amit az emberek hoztak, hogy áldozatként felajánljanak az Úrnak. Pál tehát azt mondja, hogy neki jogában állna anyagi támogatást kérni a korinthusiaktól szolgálatának fejében. Ugyanis a 14. versben a következőket mondja:

14. Így rendelte az Úr is, hogy akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek.

15. Én azonban ezek közül egyikkel sem éltem. De nem azért írtam nektek ezeket, hogy velem is így történjék ezután, mert jobb meghalnom, minthogy valaki dicsekedésemet félremagyarázza.

Pál tehát megint csak azt mondja, neki minden joga meg van arra, hogy a korinthusiak anyagi támogatását élvezze, viszont nem akar ezzel a jogával élni, inkább meghal, minthogy pénzt fogadjon el tőlük. De miért tette magáévá ezt a hozzáállást Pál? Azért, mert sajnos az ő idejében - ugyanúgy, mint ahogy napjainkban is - vannak olyan pásztorok, akik visszaélnek ezen jogukkal.

Vannak olyan szolgálatok, amelyek mindig azon vannak, hogy minél meggyőzőbb módszerekkel minél több pénzt csikarjanak ki az emberekből. Hihetetlen, hogy egyes evangélisták mit ki nem találnak, hogy valahogy rábírijanak arra, hogy támogasd az ő szolgálatukat. Manipulálni próbálják az embereket. Azt mondják, hogy „Az Úr azt mondta nekem, hogy ma tíz ember fejenként ezer dollárral fogja támogatni ezt a szolgálatot,” vagy „ötven ember, fejenként ötszáz dollárt ajánl majd fel a szolgálat javára.” De ez úgy szörnyű, ahogy van, mert pont az ilyenek miatt sok ember hátat fordít az evangéliumnak, mondván, hogy ők úgyis csak a pénzedet akarják. És sajnos nagyon sok helyen ez így is van.

Ezért van az, hogy a mi Golgotánkban, itt Dél-Kaliforniában soha nem szervezünk pénzgyűjtő akciókat, soha nem beszélünk külön arról, hogy milyen fontos lenne, hogyha a

gyülekezetbe járók adakoznának, vagy befizetnék a tizedet. Erről csak annyi hangzik el, hogy hol lehet adakozni, hogyan lehet befizetni a tizedet, azon felül pedig mindenkinek a saját dolga, hogy ad-e vagy sem, soha senkit nem fogunk semmire kényszeríteni és soha senkin nem fogjuk ezt számon kérni. Ezért van az is, hogy mi itt Golgotában szeretünk másoknak adni. Hadd akadjon el a szava azoknak, akik azt mondják, a gyülekezetek kiszipolyozzák az embereket.

Pál is így volt ezzel. Nem akarta, hogy azzal vádolják, hogy haszonleső, hogy csak az emberek pénzét akarja. Nem akarta, hogy ez akadályt gördítsen a Krisztus evangéliuma elé.

Mire évekkel ezelőtt az Úr a szolgálatba hívott, addigra már nagyon sokszor láttam, hogy hogyan könyörögnek az embereknek, hogy egy szolgálatot támogassanak, és ismertem a különböző módszereket, amelyekkel adakozásra próbálták indítani őket. Sőt, még az egyetemen is elláttak bennünket hasznos tanácsokkal erre nézve. Amikor tehát az Úr engem szolgálatba hívott, azt mondtam Istennek, hogy: „Uram, én szolgálni akarok Téged, de kérek, hogy gondoskodj rólam, mert nem akarok pénzért könyörögni. Nem akarom az embereket semmilyen módon arra készíteni, hogy engem támogassanak. Nem akarom, hogy a pénz bármiféle szerepet kapjon a szolgálatomban.” Őszintén szólva helytelennek tartom azt, amikor pásztorok könyörögnek az embereknek, hogy adakozzanak. Ez legalább olyan szörnyű, mint amikor évszázadokkal ezelőtt búcsúcédulákat árusított a katolikus egyház. Szörnyű, hogy napjainkban már odáig fajult a helyzet, legalábbis Amerikában, hogy leveleket küldözgetnek az embereknek, amelyek így szólnak: „Szeretnéd, ha Isten megválaszolná az imádat? Akkor küldd el hozzánk a felajánlásodat. Van egy fiad, aki még nem tért meg – adakozz, és üdvözülni fog. Megvásárolhatod a fiad üdvösségét, megvásárolhatod édesanyád gyógyulását.” Annyira szomorú ez.

Talán kevésbé tartanám dühítőnek mindezt, ha azok, akik így gyűjtenek pénzt, egyszerű életet élnének. De amikor azt látom, hogy egyrészt szegény özvegyeket környékeznek meg, hogy utolsó fillérükkel is az ő szolgálatukat támogassák, miközben ők nagyon is fényűző életet élnek, ezt teljességgel elfogadhatatlannak tartom. Nagyon is megértem Pált, annyira hasonlóan gondolkodunk a pénzzel kapcsolatban. Hiszen Pál apostol is azt mondja, hogy neki nincs szüksége a korinthusiak pénzére. Pál azt mondja, hogy nem fogad el pénzt a korinthusiaktól. Sőt, azzal dicsekszik, hogy dolgozott, amikor Korinthusban volt, és így gondoskodott társai és saját maga szükségleteiről, ezért nem szorult rá a korinthusiak anyagi támogatására. Pedig apostolként Pálnak jogában állt a korinthusiak anyagi támogatását igénybe venni.

15. Én azonban ezek közül egyikkel sem éltem. De nem azért írtam nektek ezeket, hogy

velem is így történjék ezután.

Pál tehát azt mondja, hogy „Eddig sem éltem ezzel a jogommal, de most sem azért írok, hogy támogatást kérjek tőletek,”

15. ...mert jobb meghalnom, minthogy valaki dicsekedésemet félremagyarázza.

16. Mert ha az evangéliumot hirdetem, azzal nincs mit dicsekednem, mivel kényszer nehezedik rám. Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot!

Pál tehát azt mondja, hogy ő nem a pénzért hirdeti az evangéliumot, nem is a dicsőségért, hanem azért, mert hirdetni kell, ez van a szívében. Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot - írja Pál.

17. Mert ha önként teszem ezt, jutalmat kapok, ha pedig nem önként, sáfársággal vagyok megbízva.

Pál itt azt mondja, hogy mindezt önként teszi, az Úrért.

18. Mi tehát a jutalmam? Az, hogy prédikálásommal ingyenessé teszem a Krisztus evangéliumát anélkül, hogy élnék az evangélium hirdetésével együtt járó szabadságommal.

Jézus is azt mondja a Máté 10,8-ban, hogy: „Ingyen kaptátok, ingyen adjátok.” Olyan hálás vagyok Istennek azért, hogy a rádiószolgálatunk nem a hallgatók támogatásából működik, hanem úgy tudjuk programjainkat sugározni minden héten, hogy nem kell naponta legalább 15 percet azzal töltenünk, hogy a hallgatóinkat próbáljuk arra biztatni, hogy támogassanak bennünket, hogy a következő héten is adásban lehessünk. Annyira hálás vagyok azért, hogy nyugodtan hirdethetjük az evangéliumot Amerika szerte, ráadásul teljesen lenyűgözve a hallgatókat, hiszen nem értik, hogy hogyan tudunk a hallgatók segítségével nélkül talpon maradni hétről hétre. Azért tudunk talpon maradni, mert az Isten az emberek szívére helyezte ebben a gyülekezetben, hogy adjanak. Így igazából több pénz gyűlik össze, mint amennyire szükségünk van. Vagyis a fölös összegből üzemeltethetjük a rádióadót, és így országszerte, sőt világszerte terjeszthetjük az evangéliumot.

Nagyon érdekes látni azt, hogy minél többet adunk, annál többet kapunk Istentől. Mindig

azon kaptuk magunkat, hogy amikor befektettük a pénzt egy újabb rádióállomásba, hogy még több helyre vihessük el az evangéliumot, Isten hatalmas módon megáldott bennünket, és még több pénzt bocsátott a rendelkezésünkre, úgyhogy az eredeti 25 rádióállomás helyett, Amerika minden pontján közvetíteni tudjuk a vasárnapi tanításokat, sőt egy tévécsatornát is el tudunk indítani. És mindezt ingyen tudjuk a közönség rendelkezésére bocsátani. És ez az, ami igazán csodálatos, mert nem vagyunk az emberek támogatására utalva, hanem Istentől várjuk, hogy gondoskodjon minden szükségletünkről.

19. *Mert bár én mindenkivel szemben szabad vagyok - vagyis nem tartozom nektek semmivel - magamat mégis mindenkinek szolgáivá tettem, hogy minél többeket megnyerjek.*

20. *A zsidóknak olyanná lettem, mint aki zsidó, hogy megnyerjem a zsidókat; a törvény uralma alatt levőknek, mint a törvény uralma alatt levő - pedig én magam nem vagyok a törvény uralma alatt -, hogy megnyerjem a törvény uralma alatt levőket.*

21. *A törvény nélkülieknek törvény nélküli lettem - pedig nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvénye szerint élek -, hogy megnyerjem a törvény nélkülieket.*

22. *Az erőtleneknek erőtlenné lettem, hogy megnyerjem az erőtlenekeket: mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket.*

23. *Mindezt pedig az evangéliumért teszem, hogy én is résztárs legyek abban.*

Pál tehát azonosulni igyekszik az emberekkel, és nem a magas lovon ülve prédikál nekik. Nem helyezi magát magasabb szintre a többiekénél, hanem inkább azonosulni kíván velük, szeretné megérteni a helyzetüket. Azonosulni akar velük, hogy ők is azonosulhassanak vele – Pállal -, és így elvezethesse őket Jézus Krisztushoz, és megismerhessék az Ő erejét és hatalmát.

24. *Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek.*

Pál itt versenyként tekint az életre, futamként, amelyet meg kell futni. A 2 Timóteus 4,7-ben ezt írja Pál Timóteusnak: *„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.”* A Zsidók 12,1-2-ben - amelyről nem tudjuk biztosan, hogy Pál írta-e, bár személy szerint úgy érzem, hogy igen -, szintén megtaláljuk a futam motívumát: *„Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek akkora fellege vesz körül, tegyük le minden ránk nehezedő*

terhet és a bennünket megkönyékező bünt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére.” Pál tehát azt mondja, hogy az élet olyan, mint egy futóverseny, és arra buzdít bennünket, hogy úgy fussunk, hogy megnyerjük a versenyt.

Nekem ez nagyon tetszik, mert szeretek versenyezni, és mindig úgy vágok neki, hogy én akarom azt megnyerni. Sajnos túlságosan is szeretnék győzni. Ez egy érzékeny terület az életemben. Amikor vesztesre áll a szénám, sajnos hajlamos vagyok elveszíteni az önuralmammat.

Pál arra biztat bennünket, hogy legyünk elszántak a keresztény életünkben, menjünk rendületlenül előre, hogy elnyerjük méltó jutalmunkat. Hadd említsem meg itt azt, hogy az olimpiai játékokat ugye hagyományosan Athénban tartották, az akkori világ második legnagyobb sportrendezvényének pedig Korinthus adott otthont. Vagyis a korinthusiak jól ismerték azokat a sportolókat, akik keményen készültek a korinthusi sportversenyre.

25. Aki pedig versenyben vesz részt, mindenben önmegtartóztató: azok azért, hogy elhervadó koszorút nyerjenek, mi pedig azért, hogy hervadhatatlant.

Vagyis a sportoló nagyon fegyelmezetten él, amíg készül a versenyre, amíg formába hozza magát. Pál azonban azt mondja, hogy ezek a sportolók mindezt azért teszik, hogy elhervadó koszorút nyerjenek. Mindenféle tornagyakorlatnak vetik alá magukat, ami már szinte kínszenvedésnek tűnik, csak azért, hogy még jobbak legyenek. Odafigyelnek az étrendjükre, életmódjukra, csak azért, hogy ők legyenek a legjobbak, és miután megnyerték a versenyt, babérmagkoszorút kaphassanak. A babérmagkoszorú azonban egy idő után elszárad. Ez ugyanis egy elhervadó koszorú, ahogy Pál is írja. Ha a sportolók hajlandók ilyen keményen és fegyelmezetten dolgozni, teljes energiájukkal és idejükkel azon dolgozva, hogy majd megnyerjék az arany érmét, a koszorút, amely egy idő után elhervad, mennyivel inkább kellene nekünk is minden energiánkat arra fordítanunk, hogy elnyerjük a hervadhatatlan koszorút, amelyet Isten megígért azoknak, akik Őt kitartóan szolgálják. Úgy fuss tehát, hogy megnyerd a versenyt. Pál is ilyen elhatározással futott egyre előre. Ezt mondja:

26. Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág,

27. hanem megsanyargatom és szolgává teszem a testemet - vagyis megfegyelmezem a

testemet -, *hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre.*

Miről is beszél itt Pál? Arról, hogy megfegyelmezi a saját testét, uralkodik a teste felett. Minden ember alapvetően három alkotórészből épül fel: a testből, az elméből és a lélekből. Annak az embernek az esetében, akit Pál a római levélben test szerinti embernek hív, a három alkotórész fontossági sorrendje a következő: test, elme, lélek. Amikor azonban valaki újjászületik, megfordul a sorrend a test és a lélek között, vagyis ez a három alkotórész már a következő fontossági sorrendben szerepel ennek az embernek az életében: lélek, elme és végül a test. A test szerint élő embernél tehát a test uralkodik az elméje felett. Az újjá nem született embernél tehát a test szükségletei és a test vágyai állnak az első helyen, és ezek a dolgok foglalják le elsődlegesen a gondolatait. Elég csak kinyitnunk a fülünket a világban, és egy picit odafigyelnünk arra, hogy miről beszélgetnek az emberek. Hogy miről beszélgetnek? A testies megtapasztalásaikról. Arról, hogy kit szedtek fel azon a hétvégén, vagy milyen új mulatóhely nyílt. A gondolataik csak ezek a dolgok körül forognak.

Amikor valaki újjászületik a Lélek által, helyet cserél a lélek és a test a hierarchiában. Vagyis az első helyre kerül a lélek, és az elménket már a lélek uralja. Ezért a gondolkodásunk is a Lélek szerint való lesz, így a szellemi dolgok állnak majd érdeklődésünk középpontjában, és az, hogy hogyan tudunk Istennek tetsző életet élni. Az újjászületett ember Istenre gondol, az Istennel való kapcsolatára, Isten Igéjére. Az Úrra gondol, az Úrról énekel, a Lélek dolgai foglalják le gondolatait. Az Igéből azt is megtudhatjuk, hogy azok, akiknek a gondolatait a test vágyai foglalják le, halottak. Az az ember, akinek a gondolatait a Lélek dolgaival foglalkoznak, nagyon is él, öröm és békesség van az életében.

Persze hozzá kell tennem, hogy a testem cseppet sem örül ennek az új berendezkedésnek. Nem szívesen adta át a trónt a Léleknek. Nagyon jól érezte magát a zsarnok szerepében, és egyáltalán nem tetszik neki, hogy a harmadik helyre szorult a hierarchiában. A testem tehát folyamatosan azon van, hogy ismét megpróbálja a kezébe ragadni a hatalmat. Az újjászületésem pillanatában ugyanis nem szabadultam meg a testi vágyaimtól, hanem jelen vannak - és nagyon is tudatában vagyok a létezésüknek -, és mindaddig jelen lesznek, amíg itt a földön élek ebben a testben. Viszont most már jobban vágyom Isten dolgaira, mint a test dolgaira. De tudom, hogy ehhez meg kell zaboláznom a testemet, mert a testem szeretne ismét hatalomra törni, ismét átvenni az uralmat. Ezért mondja Pál is, hogy „Szolgává teszem a testemet, megfegyelmezem, nem adom át magam a testies dolgoknak, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre.”

Egyesek szerint itt Pál a szolgálatokról beszél, hogy nehogy a polcra kerüljön. Ezért tehát fontos, hogy megfegyveljünk a testünket, hogy kordában tartsuk azt. Ha a sportolók hajlandóak drákói szigorral fegyvelmezni saját testüket, hogy végül megnyerhessenek egy elhervadó koszorút, mennyivel inkább kellne kitartóan igyekeznünk, hogy hervadhatatlan koszorút kaphassunk, amit megad majd nekünk a mi Urunk, az igaz bíró ama napon; de nemcsak nekünk, hanem mindenkinek, akik szeretik Őt” (2 Tim 4:8).

Pál azt is elmondja nekünk, hogy a test, illetve a lélek egymással harcban állnak, nem férnek össze, ezért meg kell fegyvelnem a testem, kordában kell azt tartanom, hogy ne törhessen hatalomra.

10. fejezet 1. vers: *Nem szeretném, ha nem tudnátok, testvéreim, hogy atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan a tengeren mentek át.*

Itt Pál az őseikről beszél, akiket Isten megszabadított egyiptomi fogságukból. Napközben felhőoszlop járt előttük a pusztában, éjjel pedig tűzoszlop vezette őket. A felhőoszlop azonban nem csak a vezetésükre szolgált. Izráel népe tulajdonképpen kint a pusztában a felhő alatt élt, hiszen nagyon erősen tűzhetett a nap rájuk. Isten ezért egy felhőt helyezett följük, hogy a forróságban árnyékra leljenek. Így hát amikor a felhő továbbindult, Izráel népe is elindult, hiszen a felhő alatt akartak maradni. Isten tehát egy nagyszerű módját választotta annak, hogyan vezesse őket a pusztában. Amikor Izráel a Vörös-tenger partjához érkezett, és az egyiptomiak a völgyben lezárták a menekülésük útját, Isten elmozdította a felhőt, és az egyiptomiak illetve Izráel népe közé helyezte. Így az egyiptomiak semmit sem láttak, még azt sem, hogy a Vörös-tenger kettévált, és az izráeliek a tengeren keresztül elmenekültek. Azután Isten felemelte a felhőt, az egyiptomiak pedig Izráel nyomába eredtek, de az Úr parancsára ekkor a tenger visszatért eredeti medrébe, és elpusztította őket.

A felhő tehát, amely a pusztában vezette Izráel népét, nem csak az irányításukra szolgált, hanem óvta is őket, Izráel ugyanis mindig a felhő alatt húzta meg magát. Isten vezette őket, és az Ő akaratában éltek. Milyen csodálatos tudni azt, hogy Isten bennünket is vezetni fog, bennünket is megóv, ahogy arra törekszünk, hogy Őt kövessük.

1. vers vége: *És mindnyájan a tengeren mentek át,*

Ez pedig a vízkeresztség képe, ahogy a testies életünket magunk mögött hagyjuk

Egyiptomban, mint ahogy ezt a zsidók is tették, és egy új kapcsolatba lépünk Istennel.

2. és mindnyájan megkeresztelkedtek Mózesre a felhőben és a tengerben.

Itt látjuk a keresztség szimbólumát.

3. Mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt ették - hiszen az Úr mannával látta őket el -,

4. és mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták, mert a lelki kősziklából ittak, amely velük ment. Az a kőszikla pedig a Krisztus volt.

Amikor Izráel pusztai vándorlása során tábor ütött Refidimben, az emberek panaszkodni kezdtek Mózesnek, mert nem volt ivóvizük. Zúgolódtak, attól féltek, hogy szomjan halnak a pusztában az állataikkal együtt. Ekkor Mózes segítségért kiáltott az Úrhoz. Ezt mondta Istennek a 2. Mózes 17,4-ben: *Mit csináljak ezzel a néppel? Kis híja, hogy meg nem köveznek! De az Úr így szólt Mózeshez: Menj végig a nép előtt, és végy magadhoz néhányat Izráel vénei közül, vedd kezedbe botodat is, amellyel a Nílusra ütöttél, és menj! Én majd ott állok előtted a sziklán, a Hóreben. Üss a sziklára! Víz fakad belőle, és ihat a nép.*” Mózes így cselekedett, és a sziklából valóban víz fakadt, és mindenki ivott a vízből. Ez a kőszikla szellemi értelemben Jézus Krisztus volt, aki maga mondta, hogy: *„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék”* (János 7,37). A Jelenések könyvében a 22,17-ben még egyszer utoljára Jézus erre hív bennünket az Igében: *„Jöjj! Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!”* Ez az utolsó felhívás mindenkinek szól. Mindenki mehet és ihat az élő vízből, amely a kősziklából, Jézus Krisztusból fakad, és új élete lesz.

5. De többségükben nem lelte kedvét az Isten, úgyhogy elhullottak a pusztában.

Amikor Mózes 12 kémeket küldött az ígért földjére, hogy kikémleljék a terepet, a tizenkét kém közül tíz olyan híreket hozott arról a földről, amelynek hallatán Izráel népét félelem kerítette hatalmába. A tíz kém arról számolt be, hogy milyen hatalmas városok vannak az ígért földjén, magas, erős falakkal körülvéve, és az emberek is olyan nagyok tűnnek, mintha óriások lennének. Erre Izráel népe megrémült, és elkezdtek mondogatni, hogy *„Nem tudjuk ezt a földet elfoglalni, képtelenek vagyunk rá.”* Volt azonban két további kém is, Józsué és Káleb, akik úgy tértek vissza a táborba, hogy egy hatalmas szőlőfürtöt cipeltek ketten egy rúdon a vállukon, és

csak mondogatták a többieknek, hogy „Ezt a szőlőt nézzétek meg, életünkben ilyen hatalmas szőlőszemeket még nem láttunk. Ilyenek teremnek ott az ígéret földjén.” Izráel népe azonban félt és zúgolódott, „De hát óriások laknak azon a földön, megölnek bennünket.” Józsué és Káleb azonban bátran azt mondták: „Menjünk és foglaljuk el azt a földet, amit nekünk adott Isten.” A nép azonban inkább a másik tíz kémre hallgatott, akik nagy félelemmel tértek vissza, megtorpantak, nem hitték el Istennek, hogy valóban nekik adja a földet. Erre Isten azt mondta: „Jó, ha nem bíztok bennem, és azt mondjátok, hogy ha bementek arra a földre, a gyermekeiket odavesznek, akkor az az igazság, hogy addig fogtok a pusztában vándorolni, amíg ki nem hal teljesen ez a nemzedék, és a gyermekeitek, akiket annyira féltetek, ők mennek majd be az ígéret földjére. És ezzel kezdetét vette a világtörténelem leghosszabb temetése. Addig vándoroltak a pusztában, amíg annak a nemzedéknek a tagjai mind egy szálig meg nem haltak, Józsué és Káleb kivételével. Abból a generációból csak nekik engedte meg Isten, hogy belépjenek az ígéret földjére. Izráel gyermekei közül tehát sokan meghaltak a pusztában.

Az 1 Korintus 10.6-ban azt írja Pál: *Mindez példává lett számunkra, hogy ne kívánjunk gonosz dolgokat, amint ők kívántak.*

Mit is kívántak az izráeliek? Zúgolódtak, szerettek volna visszamenni Egyiptomba. Elegük volt már a mannából, mást is akartak enni, visszasírták a régi egyiptomi életüket, amely a testies dolgokat jelképezi. Mindez tehát példává lett a számunkra, hogy ne kívánjunk gonosz dolgokat, hogy ne vágyakozzunk a test dolgai után, amint azt Izráel tette.

7. Bálványimádók se legyetek, mint közülük némelyek.

Először is tehát azt látjuk, hogy testies dolgok után vágyakoztak, egyesek pedig bálványimádókká is váltak. Hiszen emlékezzünk csak vissza, hogy Mózes távollétében Áron aranyborjút készíttetett, és Izráel népe azt kezdte el imádni, körülötte táncolt. Tehát:

7. Bálványimádók se legyetek, mint közülük némelyek, amint meg van írva: „Leült a nép enni, inni, és felkelt játszani.”

8. De ne is paráználkodjunk, mint ahogy közülük némelyek paráználkodtak, és elestek egyetlen napon huszonháromezren.

Mózes negyedik könyvében azonban azt olvashatjuk, hogy huszonnégyezren estek el egyetlen napon. Pál valószínűleg itt tévedett. Ahogy emlékezetében felidézte ezt az ígérést, egy kissé kevesebbre emlékezett.

Ez az az időszak, amikor Bálám azt a tanácsot adja a királynak, hogy küldjön fiatal, szűz leányokat Izráel táborába, hogy elcsavarják a férfiak fejét. A terv működött, az izráeliek paráználkodtak, Isten pedig kiöntötte rájuk az ítéletét.

9. Krisztust se kísérsük, ahogyan közülük némelyek kísértették, és elpusztultak a kígyóktól.

Hogyan kísértették Krisztust? Úgy, hogy elkezdtek panaszkodni tulajdonképpen Istenre. Istennek és Mózesnek a szemére vetették, hogy azért hozták ki őket Egyiptomból, hogy aztán elpusztuljanak a pusztában. Szerintük sokkal jobb lenne nekik Egyiptomban, ezért vissza kellene térniük oda. Ezzel magukra haragították az Urat, aki kígyókat küldött a táborba, melyek sokakat megmártak közülük.

10. De ne is zúgolódjatok, mint ahogyan közülük némelyek zúgolódtak, és elveszítette őket a pusztító angyal.

11. Mindez pedig példaképpen történt velük, figyelmeztetésül íratott meg nekünk, akik az utolsó időben élünk.

Immáron másodszor hangsúlyozza ki Pál azt, hogy mindezekből tanulnunk kell, hogy ne essünk bele ugyanazokba a hibákba, amelyeket Izráel népe egyszer már elkövetett.

Mit mond tehát itt Pál, mit tanulhatunk Izráel példájából? Azt, hogy ne vágyakozzunk a testies dolgok után, ne imádjunk bálványokat, ne paráználkodjunk és ne zúgolódjunk Isten ellen.

12. Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!

Ne vegyük tehát készpénznek Isten kegyelmét.

13. Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtokön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni.

Jakab a következőket írja a Jakab 1,13-15-ben: „*Senki se mondja, amikor kísértésbe jut: az Isten kísért engem, mert az Isten a gonosztól nem kísérhető, és Ő maga sem kísért senkit a gonosszal. Mert mindenki saját kívánságától vonzva és csalogatva esik kísértésbe. Azután a kívánság megfogánva bűnt szül, a bűn pedig kiteljesedve halált nemz.*” A kísértés mindig a gondolatainkban, a vágyainkban kezdődik. A kérdés azonban az, hogy mit kezdek velük. Amíg ugyanis ebben a testben élek itt a földön, bizonyos kísértések elkerülhetetlenek lesznek számomra. A testi vágyaink, az ösztöneink minden emberre jellemzőek. De a kísértések közepette is Isten hűséges, nem engedi, hogy nagyobb kísértésnek legyek kitéve, mint amivel meg tudok birkózni, sőt mi több, kiutat is biztosít számomra abból, hogy el tudjam viselni. A döntés azonban az én kezemben van. Nekem kell tudatosan választanom a szabadulás útját, amelyet Isten elkészít abból a kísértésből, mert Isten ezt nem fogja rám erőszakolni. Tudnod kell azonban, hogy amikor jön a kísértés, mindig van lehetőség a menekülésre. Isten mindig készít nekünk egy menekülési útvonalat. Ha mégis elbuzdulsz abban a bizonyos kísértésben, akkor ezt magadnak köszönheted. Annak, hogy nem voltál hajlandó Isten hangjára hallgatni, és az elkészített menekülési útvonallal élni.

A saját életemmel tanúsíthatom ezt. Amikor elbuktam egy-egy kísértésben a múltban, az nem azért volt, mert nem láttam a szabadulás útját. Isten mindig megmutatta. A Szent Lelke által szólt a szívemhez, és azt mondta: „Szállj ki ebből most azonnal!” Én azonban nem hallgattam Istenre, hanem arra gondoltam, hogy inkább még maradok egy kicsit, és ez lett a vesztem. Istenre kellett volna hallgatnom. Isten odakészítette nekem a szabadulás útját, én azonban úgy döntöttem, hogy nem élek vele. És amikor elbuktam, a bűnömért nem hibáztathattam Istent. Amikor én vétkezem, az az én felelősségem.

Pedig sokan Istent hibáztatják, és azt mondják: „Engem Isten ilyenek teremtett, nem tehetek róla.” Pedig igenis tehetek róla, én buktam el a kísértésben, Isten mindvégig hűséges volt, csak én nem voltam az.

1. Korintus 10,14: *Ezért, szeretteim, kerüljétek a bálványimádást!*

A bálványimádás azt jelenti, hogy bármit az életemben, a gondolataimban Isten elé helyezek. Nehogy azt higgyük, hogy csak az a bálványimádó, akinek a szobájában van egy kis faragott szobrocska, mely előtt térdreborul és imádkozik, meg gyertyát gyújt. Nem, nem csak ez a bálványimádás. Sokan nem ezzel a fajta bálványimádással küszködnek, léteznek más

bálványok is. Hús, lóerős, csillogó, villogó, hihetetlen gyorsulású bálványok, például. De nemcsak az autókra gondolok. Tudatosítanunk kell, hogy bármi bálvánnyá válhat az életünkben, ami annyira lefoglalja a gondolatainkat és annyira leköti a figyelmünket, hogy Istennél fontosabbá válik számunkra, és szépen lassan helyettesíteni kezdi Istent. Ezért mondja Pál, hogy kerüljétek a bálványimádást.

15. *Úgy beszélek hozzátok, mint értelmes emberekhez: ítéljétek meg magatok, amit mondok.*

16. *Az áldás pohara, amelyet megáldunk - vagyis amikor úrvacsorát veszünk, és vesszük a poharat és megáldjuk azt -, nem a Krisztus vérével való közösségünk-e?*

Az eredeti görögben a közösség szó helyén egy érdekes görög kifejezést találunk, a koinoniát. Amikor tehát iszunk a pohárból, tulajdonképpen Krisztussal vállalunk közösséget.

16. vers 2. fele: *A kenyér, amelyet megtörünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-e?*

17. *Mert egy a kenyér, egy test vagyunk mindannyian, akik az egy kenyérből részesedünk.*

Tehát ez a Jézus Krisztussal való közösség - az Ő vérével és testével való közösség – által, egyé válunk Krisztussal is és egymással is. Ahogy mindannyian ugyanabból a pohárból iszunk, és ugyanabból a kenyérből eszünk, közösségben leszünk Krisztussal és egymással is. Az úrvacsora mindennél érzékletesebben jelképezi ezt.

18. *Nézzétek a test szerinti Izráelt! Akik az áldozatokat eszik, nincsenek-e közösségben az oltárral?*

Az Ószövetségben azt látjuk, hogy amikor valaki békeáldozatot hozott, és felajánlotta azt Istennek, az egész tulajdonképpen arról szólt, hogy ez az ember közösségben legyen Istennel. Hozta a maga békeáldozatát, a pap levágta az állatot, majd húsának egy részét odaadta ennek az embernek, aki azt megsütötte és utána megette. A zsíros részeket elégették az oltáron, vagyis felajánlották az Úrnak, és annak a füstje édes illatáldozatként szállt fel Istenhez. A templomban szolgáló pap is megkapta a ráeső részt, csakúgy mint az az ember, aki az

áldozatot hozta. A hús egy részét a családjával együtt elfogyaszthatta. És amikor ott ült a családjával és evett az áldozati húsból, amelynek egy részét felajánlották Istennek, az e mögött meghúzódó elképzelés az volt, hogy mivel Isten is kapott belőle egy részt és ez az illető is eszik belőle, ezzel eggyé válik Istennel.

A közel-keleti kultúrákban így tekintettek a közös étkezésekre. Például ha van egy kenyere és megtöröm azt, majd az egyik felét odaadom neked, akkor mind a ketten ugyanabból a kenyérből eszünk. Tegyük fel, hogy van egy tál levesünk, és mindketten abba mártogatjuk a saját darab kenyérünket. A lényeg az, hogy mind a ketten ugyanazt a kenyeret esszük, mindkettőnk ugyanaz a kenyér táplál, és mivel ugyanez a kenyér válik mindkettőnk részévé, mi is egymás részévé válunk. Számukra ez magától értetődő volt.

Ugyanígy volt ez a békeáldozat esetében is. Mivel tehát ugyanabból az áldozati állatból mind Isten, mind az áldozatot felajánló személy kapott egy-egy részt, az az ember mintegy eggyé vált ezáltal Istennel, közösségben volt vele. Ez egy csodálatos fogalom, hogy eggyé válunk Istennel. Mi is ezt tesszük minden egyes alkalommal, amikor úrvacsorát veszünk. Mert olyankor én Jézus Krisztus részévé válok, és ő is az én részemé válik, ahogy közösségben vagyunk egymással. Ugyanakkor azonban ahogy gyülekezetként úrvacsorát veszünk, egymás részévé is válunk. Ezért mondja Pál, hogy: *„Nézzétek a test szerinti Izráelt! Akik az áldozatokat eszik, nincsenek-e közösségben az oltárral?”* De igen, közösségben vannak az oltárral, pontosabban Istennel, eggyé válnak Istennel.

19. *De mit mondok ezzel? Talán azt, hogy a bálványáldozat vagy a bálvány ér valamit?*

Ezen a ponton Pál visszautal a 8. fejezetre, ahol először érinti ezt a kérdéskört, gyengébb testvéreink megbotránkoztatása kapcsán. Pál a 8. fejezetben arról az esetről beszél, amikor valaki elmegy a bálványtemplomba és bálványáldozati húst eszik, mert neki erre van szabadsága. Viszont ha arra jár egy olyan testvér, akinek erőtlén a lelkiismerete, és látja őt bálványáldozati húst enni a bálványtemplomban, ez a testvér is felbátorodik arra, hogy ugyanezt megtegye. A baj csak az, hogy ez a testvér elbukik, mert a saját lelkiismerete ellen cselekszik. Pál ezért mondja az 1. Korintus 8,11-ben, hogy: *„Így ismeretteddel vesztét okozod erőtlén testvérednek, akiért Krisztus meghalt.”* A korinthusiak tehát szabadnak érezték magukat, és éltek is a szabadságukkal, többek között úgy, hogy eljártak a különféle bálványtemplomokba bálványáldozati húst enni. Pál azonban arra inti őket, hogy bölcsen bánjanak szabadságukkal. És itt a 10. fejezetben ismét visszatér ehhez a kérdéshez.

19. *De mit mondok ezzel? Talán azt, hogy a bálványáldozat, vagy a bálvány ér valamit?*

20. *Sőt inkább azt, hogy amit a pogányok áldoznak, azt ördögöknek áldozzák és nem Istennek.*

Vagyis azt mondja Pál, hogy a pogány szentélyekben, amikor a pogány isteneknek áldoznak, lényegében démonoknak áldoznak, nem pedig Istennek.

20-as vers második fele: *Azt pedig nem szeretném, ha ti az ördögökkel lennétek közösségben.*

És itt megint csak a koinonia szó szerepel.

21. *Nem ihattok az Úr poharából is, meg az ördögök poharából is, nem lehettek részesei az Úr asztalának is, meg az ördögök asztalának is.*

22. *Vagy haragra ingereljük az Urat? Talán erősebbek vagyunk nála?*

Pál tehát megfeddi azokat a korinthusi hívőket, akik a bálványtemplomokban bálványáldozati húst ettek. Azt mondja, hogy ezekben a pogány szentélyekben ördögöknek, vagyis szó szerint démonoknak áldoznak. Az 5. Mózes 32-ben Mózes énekében a következőket olvashatjuk a 16-os versből: *Idegen Istenekkel ingerelték, utálatosságokkal bosszantották.*

17. *Szellemeknek áldoztak, nem Istennek, isteneknek, akiket nem ismertek, újaknak, kik nemrég jöttek, akiket az atyák még nem féltek.*

18. *Köszikládát, aki nemzett, elfeledted, elfeledted Istent, aki világra hozott!* Ebből is láthatjuk, hogy amikor valaki hamis Isteneket imád, tulajdonképpen démonokat imád.

Sok évvel ezelőtt olvastam egy cikket egy ismert amerikai havilapban, a Harper's Magazinban, amely a következő címet viselte: *Láttam a pokol királyát.* A cikk tulajdonképpen részlet volt egy könyvből, amelynek az volt a címe, hogy *Through Forbidden Tibet*, vagyis *A tiltott Tibeten át.* A könyv szerzője arról ír, hogy egyszer álruhába öltözve elszegődött Tibet vallási vezetői mellé, és elkísérte őket egy évente egyszer megrendezett szertartásra, amelynek keretében különféle démonokat hívnak elő. A könyv szerzője azután leírta a megjelenő démonokat, és utána a cikkben elérkezünk ahhoz a részhez, amikor a szertartáson a pokol királyát hívták elő. A szerző őt is leírja, egy roppant félelmetes jellemzést adva róla.

Sokan azt állítják, hogy minden út Istenhez vezet, mondván, hogy „Ezek az emberek nem hisznek ugyan Jézusban, de nagyon komolyan veszik a vallásukat. És Isten biztosan elfogadja őket, mert őszintén gondolják. Hiszen mit számít az, hogy milyen úton megyünk Istenhez?” Szerintük teljesen mindegy, hogy Konfuciust vagy Buddhát követjük-e, a lényeg az, hogy mindannyian Istent keressük. A Bibliának azonban erről nagyon is más a véleménye, hiszen Jézus azt mondja: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki nem jöhet az Atyához, csak én általam” (Jn 14:6).*

Pál is azt mondja, hogy akik hamis isteneket imádnak, tulajdonképpen az ördögöknek áldoznak. És ahogy korábban már azt említette, ha abból a húsból eszel, amelyet Istennek mutattak be áldozatként, akkor Istennel válsz egygé. Ugyanilyen módon pedig, ha olyan húsból eszel, amelyet ördögöknek, démonoknak ajánlottak fel, velük válsz egygé. Ezért Pál hozzáteszi a 20. vers 2. felében: *Azt pedig nem szeretném, ha ti az ördögökkel lennétek közösségben. 21. Nem ihattok az Úr poharából is meg az ördögök poharából is, nem lehettek részesei az Úr asztalának is, meg az ördögök asztalának is.* Pál itt bizonyosan az 5. Mózes 32-re gondol, arra a részre, amelyből az előbb idéztem, hiszen ott is azt írja az Ige, hogy *idegen istenekkel ingerelték, utálatosságokkal bosszantották Istent.* És itt is a 22-es versben az 1. Korinthus 10-ben Pál azt mondja. *Vagy haragra ingereljük az Urat, talán erősebbek vagyunk nála?*

A 23-as vers refrénszerűen visszaköszön: *Minden szabad, de nem minden használ. Minden szabad, de nem mindet épít.*

Lehet, hogy meg tudod magyarázni, hogy azt az adott dolgot miért teszed. És valóban igaz az, hogy kegyelemben élünk és szabadságunk van. De attól, mert meg szabad tennünk valamit, még nem biztos, hogy az használ is, még nem biztos, hogy az épít, sőt lehet, hogy csak lelassít bennünket. Arra kellene törekednünk, hogy megnyerjük a versenyt, ezért ne vigyünk magunkkal semmit, ami ebben meggátolhatna, lelassíthatna.

Minden szabad, de nem minden épít. Vannak dolgok, amelyek kimondottan lerombolnak, ahelyett, hogy építenének. Vannak dolgok, amelyek eltávolítanak Krisztustól, ahelyett, hogy közelebb vinnének Hozzá. Az én vágyam pedig az, hogy közelebb kerüljek Hozzá. Bánjunk tehát nagyon bölcsen a szabadságunkkal, mert nem minden használ, és nem minden épít. És nem minden segít abban, hogy megnyerjem a versenyt, és nem minden visz közelebb Krisztushoz.

24. *Ne keresse senki a maga javát, hanem a másét.*

Vagyis ne csak magadnak élj. Ne csak magadra gondolj, hanem másokra is.

25. *Mindazt, amit a húspiacon árulnak, megehetitek, ne kérdezzetek semmit lelkiismereti okokból.*

Tudnunk kell, hogy annak a húsnak a nagy része, amelyet Korinthusban a húspiacon árultak, bálványáldozati hús volt, amelyet korábban pogány szentélyekben pogány isteneknek ajánlottak fel. Pál tehát itt azt mondja, hogy ne kérdezzetek az eladót, hogy azt a húst valóban egy pogány szentélyben ajánlották-e fel, egyszerűen csak vegyétek meg, és egyétek meg, ne kérdezzetek semmit lelkiismereti okokból. Hiszen különben sem számít, hogy az bálványáldozati hús-e vagy sem, de ha már rákérdezel, a saját lelkiismerettedben botlasz majd el.

25-ös vers: *Mindazt, amit a húspiacon árulnak, megehetitek, ne kérdezzetek semmit lelkiismereti okokból,*

26. *mert az Úré a föld és annak teljessége.*

27. *Ha meghív titeket a hitetlenek közül valaki, és el akartok menni, mindent megehettek amit elétek tesznek; ne kérdezzetek semmit lelkiismereti okokból.*

Tehát megint csak, hogyha kirak eléd egy finom húst, akkor ne kérdezd meg tőle, hogy: „Ezt korábban egy pogány szentélyben felajánlottad egy pogány istennek?” Pál tehát azt mondja, hogy ne kérdezzetek semmit lelkiismereti okokból.

28. *De ha valaki azt mondja nektek: „Ez bálványáldozati hús”, ne egyétek meg - nem mintha nektek ebből valami bajotok származna, hanem - amiatt, aki erre figyelmeztetett, és a lelkiismeret miatt.*

A másik miatt ne együk meg, hogy a szabadságunkkal őt meg ne botránkoztassuk. Abban az esetben tehát, ha ők maguk közlik veletek, hogy ez bálványáldozati hús, ne egyétek meg.

29. *Lelkiismeretről beszélek, de nem a sajátunkról, hanem a másikéről. Mert miért vádolja az én szabadságomat a másik lelkiismerete?*

30. *Ha én hálával eszem, miért kárhoztatnának engem azért, amiért én hálát adok?*

Tehát ha én azért hálát adok, akkor számomra rendben van, és nyugodt lelkiismerettel megehetem. De attól még megbotránkoztathatok egy erőtlenebb testvért. Itt jön be a képbe ismét a szeretet törvénye: amikor úgy határozok, hogy nem élek a szabadsággal azért, hogy a másikat meg ne botránkoztassam.

31. *Akár esztek tehát, akár isztok, bármi más cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek!*

Ez egy hihetetlenül fontos alapelv, és azt is megmutatja, hogy mi a helyes. Ha azt a bizonyos valamit meg tudom tenni Isten dicsőségére, akkor az rendben van, de ha nem, akkor jobb lenne, ha nem tenném. Tehát *akár esztek, akár isztok, bármi más cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek.*

32. *Megütközésre ne adjatok okot sem a zsidóknak, sem a görögöknek, sem az Isten egyházának;*

33. *mint ahogyan én is mindenben mindenkinek igyekszem kedvére lenni, nem a magam hasznát keresve, hanem a többiekét, hogy üdvözüljenek.*

Pál tehát azt mondja, hogy ne a magad hasznát keresd, hanem a másokét. És azt mondja magáról, hogy ő is ezt teszi, hiszen arra vágyik, hogy az emberek megtérjenek. Ezért nem a maga hasznát keresi, nem arra törekszik, hogy a saját testét megelégtse, vagy hogy saját vágyait követve éljen. Pál tehát nem magának élt, mert az a vágy fűtötte, hogy minél több embert megnyerjen Jézus Krisztusnak. Ha az én életemben is a legfőbb célkitűzés az lesz, hogy másokat elvezessek az Úrhoz, akkor ez irányítja majd azt, hogy mit teszek, mit eszem, mit iszom, és mire mondok nemet. Mert akkor arra törekszem majd, hogy senkit meg ne botránkoztassak, hogy szeretetben járjak, hogy másokra gondoljak, ne pedig magamra. És hogy a versenyt megnyerhessem szeretetben járva, szeretetben szolgálva.